

Milí bratři a sestry v západočeském seniorátu,

dovoluj si Vás oslovit v adventním období a popřát Vám Boží blízkost, která zahřívá, třebaže se chvějeme a je nám ouvej.

Když Vám nyní píšu jako nově zvolený senior, v prvé řadě bych chtěl poděkovat svému předchůdci Mirovi Hamarimu za jeho dlouholetou, obětavou službu. Za jeho duchovní přátelství i ochotu porozumět, spojovat, vycházet vstříc. Pokud jsem toho schopen, rád bych s pomocí Boží na jeho službu navázal, třebaže dopředu vím, že v některých věcech se mu nevyrovnám, a to nejen v počtu let v této službě. Nejde však o dílo lidské. Hospodin sám si mezi námi staví svůj chrám.

Všichni jste důležití v této stavbě, i když nikdo z nás není dokonalý. Jak faráři, jáhni, výpomocní kazatelé, presbyteri, tak i členové a přátelé našich sborů. Jedno je jisté: Pán Bůh nechce, abychom byli solitéři. On založil církev, společenství, charismatické společenství, jde o to, abychom z pramenů jeho milosti čerpali a společně se povzbu佐ovali a dorůstali ke zralému lidství (Efezským 4, 13).

Tři kameníci otesávali kameny. Navštívil je cestovatel a tázel se jich, co to dělají. První kameník odvětil: „Otesávám kámen.“ Druhý kameník se zamyslel a řekl: „Vydělávám sobě a své rodině na chleba.“ A třetí kameník dal tuto odpověď: „Já stavím katedrálu!“

Naše sbory mají čím dál těžší finanční břemena, ale Ježíš praví: „mě jho netlačí a břemeno netíží.“ (Matouš 11, 30). Buďme obětaví, ale přitom nedopustíme, abychom ztráceli radost. Vždyť Pán se o svou církev postará. A možná vše dopadne jinak, než si plánujeme nebo jsme schopni ve své představivosti dohlédnout. Než na starosti, zaměřme se na dílo, k němuž jsme povoláni. Není to dřina, ani způsob výdělku, ale poslání.

Rád bych Vám proto předložil k úvaze minimalistický duchovní program pro náš seniorát v nastávajícím období. Tento program sestává ze tří krátkých bodů určených ke společnému promýšlení, domýšlení a prožívání: RADOST Z VÍRY, SPOLEČENSTVÍ VÍRY, ŽIVOT Z VÍRY.

Na počátku nechť je RADOST Z VÍRY. Vzpomeňme na Davida, který poskakoval radostí před schránou Hospodinovou (2. Sam. 6). Vzpomeňme na Krista, který řekl: „Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“ (Jan 16, 24). Vzpomeňme na C. S. Lewise, který napsal duchovní autobiografii pod názvem „Zaskočen radostí“ (Surprised by Joy). Radost je hybná síla křesťanství. Není nemístné ji umístit na první místo.

Hned těsně za ní by mělo být SPOLEČENSTVÍ VÍRY. Vždyť už o první církvi se praví, že „byli spolu“ (Sk 2, 42). Podle apoštola jsme „spolu spjati ve smrti i v životě“ (1. Kor 7, 3). Už od prvopočátku Pán chtěl skrze Abrahama stvořit svůj lid: „Učiním tě velkým národem“ (Gn 12, 2). Putujeme na cestě víry společně jako bratři a sestry k novému Jeruzalému. Pojí nás užší pouta než je krev a tělo.

A posléze je tu ŽIVOT Z VÍRY. K čemu by byla víra, kdyby se neodrážela v našich životech? Kdyby neměla dopad do našeho okolí? Můžeme mít odlišné politické preference či životní styl, ale pokud jde o evangelium a jeho důsledky v našich životech, měli bychom se učit vzájemně se doplňovat a posilovat. „I vy buděte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“ (1. list Petru 2, 5).

Jak jsem to četl nedávno na skřínce v Korandově sboru (přibližně):
kdo má naději, vidí dál; kdo má lásku, vidí hlouběji; kdo má víru, vidí vše v novém světle.